

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Primus Siue Vis Et Virtus Exemplorum, Hoc est, Solatia Et Documenta
- Hæc Moribus, Illa Temporibus Nostris Adhibita

Stengel, Georg

Ingolstadii, Anno M.DC.L.

Caput XIV. Quid ex præcedente historia discatur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48162](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48162)

bones ardentes de proprio busto haustos, eosque capiti suo ipsa imposuit (quod apud Iapones magnæ reuerentiæ est signum) ut prunis illis, quasi puniçantibus rosis, aut candentibus carbunculis castum verticem coronaret. Quis tam frigidus est, ut à tam ardenti exemplo non incalescat! Quod si nec dum sufficit, fraterculum huius viraginis intueamur, qui ne sorori cedere, aut in incendijs otiosus stare videretur, duodennis adhuc, & inter maiores victimas agnus, solutis deustisq, igne vinculis prunas, quas vicerat, festiuo pede calcans ad matrem pariter ardentem, & nõ tam sua, quàm liberorum incendia sentientem gratulabundus accurrit, quam amplexatus, ita audiuit intermortuis vocibus consolantem: *Fili mi calum intuere, Filimi.* Ita iterum vegetior redditus, terque Sanctissima IESV & MARIÆ nomina contentiori voce inclamans, ad beatæ matris latus, & pænè in gremio extinctus concidit, refrigerioque haud exiguo parentum flammâs temperavit. Quorum gaudia etiam hinc eximiè sunt cumulata, quòd in summis tormentis, à tam tenera liberorum ætate inauditæ fortitudinis specimen didicissent. Mater certè inter hæc spectacula,

Expleri mentem nequit, ardescitq, tuendo.

C A P V T X I V .

Quid ex precedente historia discatur?

I.

 VAMQVAM non illi tantum didicerunt, aut exarserunt, didicerunt & arserunt etiam quotquot tunc presentes adfuerunt, & optauissent se locò Iacobi (ita enim duodennis ille puer vocabatur) esse, aut certè cum Iacobo ille; per ignem scilicet ad refrigerantem, non jam Aganippen, sed Elysiam perennitatem. Quin immò, cum spectatores neophyti aduertissent, ait Trigautius, *hostias illas in odorem suauitatis expirasse, ultra se non continuerunt, quin, repugnantibus frustra ministris, in medios ignes innolarent, sacras exunias flammis erepturi.* Et licet ambustis vestibus corporibûq, ignium vestigia secum retulerint, nullum propè doloris sensum fuisse referebant, cum intrepide prunas, & stillantia cadauera extraherent: quod an ardentibus animis, corporaq, negligenter

negligentibus referri, an caelesti prodigio debeat, iudicet qui legerit. Hæc illi facere à facientibus, immo à patientibus pati didicerunt. Qua omnia cum impotentius ferret dynasta, edici iussit, nisi se cederent, se omnes immixtu sclopetarijs confecturum. Sed illi tùm demum exultare. Nec inuentus est vel unus è tanto numero quem sclopetorum metus eiecerit: quin potius in globum acti ne glans vlla temere periret, subsisterant. Hoc, teste Trigautio, à Martyribus Iapones didicerunt.

Didicimus verò & nos, aut certè discere debuimus. Cùm enim alioqui validiora sint exempla, quàm verba, teste S. Leone, & plenius sit opere docere, quàm voce, tanto nos debent hæc vehementius instruere, quantò tempora ista, & ipsæ necessitates id frequentius exigunt. Multi enim etiam nunc, ob Catholicæ Religionis professionem è domibus, & vrbibus suis eijciuntur, multi non solùm lares, sed etiam opes amittere coguntur. Neque Iaponum dumtaxat est Sodalitas Martyrum. Illa lex, Si pro fide Christi, bona adimantur, hoc spoliū forti & libenti animo tolerato, non tantùm ad Iaponum pietatem, sed ad omnem omnino pertinet Christianitatem.

Quid enim aliud Christus voluit, cùm dixit: Qui amat patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus: & qui amat filium, aut filiam super me, non est me dignus, quid, inquam, aliud dixit, quàm hos Iaponicos & parentes & liberos esse imitandos? quorum Iacobus & Magdalena vtrique patrem, aut matrem non plus amârunt, quàm Christum; neq; pater filium Iacobum, aut mater filiam Magdalenam; aut vterque vtrumque super Christum amavit. Hinc eos, per mortem dirissimam, Christo immolari maluerunt, quàm sibi prouidere Christo inimicos. Quare filijs tam sanctè odio habitis, facilè etiam cetera bona contemnere potuerunt; cùm, amissis filijs, nulla eos ampliùs sollicitudo tenuerit de hæreditate filiorum. Enimverò, cur bonorum suorum spolia ægro animo tolerauissent? qui corpore suo, se tam libenter passi sunt spoliari? Vitâ enim semel, ex animo, pro Christo expositâ, cetera ad vitam necessaria facilè contemnuntur; quippe cùm nō sint ampliùs necessaria; præsertim vbi nulla potest, pro hæredibus superesse sollicitudo. Tanti refert vitam pro Christo contem-
nere.

II.

S. Leo serm.
1 de S. Lawrence

III.

Matth. 10 37

mere. Immò necesse est, quoties vel vita, vel fides, charitasque Dei est relinquenda. Fides siquidem & charitas est animæ vita, vitæ corporis longè anteponeuda. Contemni ergò hæc debet, cum altera periclitatur: & contemni etiam prompto animo potest, si videamus eam à pueris puellisque Deum amantibus, tam Spartanâ, immò Christianâ generositate contemni.

CAPVT XV.

An sit conueniens, de martyrio exhortari, atque eiusmodi exempla proponere.

I.

Idebor fortasse nimis alta exempla, hoc loco proponere. Et dicet non nemo: Alios hæc lacertos requirunt: nobis, quæ tulimus, sufficiunt; *sat Patria Priamog, datum*: hæc supra captum vulgi sunt, à quo nimis alta non tanguntur, in humili loco stant. His inprimis respondeo; id, quod mihi obijciunt, obijcere eos Ecclesiæ ipsi, festa ac solemnitates Martyrum instituenti: *Solemnitates enim Martyrum*, ait S. Augustinus, *exhortationes Martyriorum sunt, ut imitari non pigeat, quod celebrare delectat*. Itaque Ecclesiæ institutum me defendit. Defendit secundò exemplum S. Augustini, qui loco citato, ad plebeiam concionem dixit: *Quotiescumque, fratres charissimi, sanctorum Martyrum solennia celebramus, ita ipsis intercedentibus expectamus à Domino consequi temporalia beneficia, ut ipsos Martyres imitando, accipere mereamur aterna. Ab eis enim sanctorum Martyrum in veritate festina gaudia celebrantur, qui ipsorum Martyrum exempla sequuntur*. Similia habet Chrysostomus: *Nemo est, qui nesciat Martyrum gloriam ad hoc diuino consilio à Dei populis frequentari, ut & illis debitus honor dicetur, & nobis virtutis exempla fauente Christo monstrantur: ut dum hæc ita celebrari perspicimus, cognoscamus quanta eos gloria maneat in calis, quorum Natalitia taliter celebrantur in terris: quò possimus etiam ipsi talibus pronocari exemplis, virtute pari, deuotione consimili ac fide*. Hæc populo Augustinus, & Chrysostomus: cur ego non audeam ijs, qui supra populum?

S. Augustin.
serm. 47. de
Sanctis.

S. Chrysostr.
serm. 1. de
Martyribus.

II.

Videntur nimis alta? Sed profectò non sunt nimis alta ijs, quibuscumque cælum non est nimis altum, quod *vim patitur, & violenti rapiunt illud*. Sicut igitur in bello alijs portæ ciuitatum sponte